

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **TOP RIK s.r.o.**, se sídlem Jetřichovec 30, Pacov, zastoupený JUDr. Lenkou Vincencovou, advokátkou, se sídlem Javornického 138, Vysoké Mýto, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2015, č. j. 31 Af 45/2013 - 92,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2015, č. j. 31 Af 45/2013 - 92, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 26. 10. 2009 vydal Celní úřad Jihlava (dále jen „celní úřad“) rozhodnutí, č. j. 19094/2009-216300-021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo v souladu s § 305 odst. 3 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon (dále jen „celní zákon“), rozhodnuto o zajištění zástavy, kterou je dovezené zboží, nákladní automobil tov. zn. IVECO, typ 35 C 13 V, č. karoserie X (dále jen „zástava“ nebo „předmět zástavy“), které vstoupilo do tuzemska dne 1. 4. 2004. Dlužná částka cla a daně z přidané hodnoty činila 156 499 Kč. Jako vlastník zástavy byl uveden žalobce, jako zástavní dlužník Václav Motl, podnikající pod názvem Václav Motl - VESAMA, IČ: 18196349.

Prvostupňové rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, které Celní ředitelství Brno zamítlo rozhodnutím ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4008-3/2010-010100-21, a potvrdilo tak prvostupňové rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který žalobě vyhověl a rozsudkem ze dne 12. 12. 2012, č. j. 31 Af 28/2011 - 88, napadené rozhodnutí zrušil z důvodu nedostatečné specifikace zajišťovaného celního dluhu.

Dne 15. 11. 2011 proběhla na návrh Generálního ředitelství cel (kontaktní adresa Celní ředitelství Brno) nedobrovolná dražba předmětu zástavy podle zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách (dále jen „zákon o veřejných dražbách“). Vydražitelem se stal žalobce, který tak ke dni 15. 11. 2011 nabyl vlastnické právo k předmětu zástavy.

Dne 18. 3. 2013 vydal stěžovatel rozhodnutí, č. j. 374-6/2013-900000-304.1, kterým změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že do výroku rozhodnutí doplnil specifikaci zajišťovaného celního dluhu, což učinil v návaznosti na právní názor vyslovený krajským soudem v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 12. 12. 2012, č. j. 31 Af 28/2011 - 88. Stěžovatel tímto (nyní napadeným) rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že do první věty výroku prvostupňového rozhodnutí se za slova „dále jen „celního zákona““ doplňují slova: „za použití ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků““ a druhou větu výroku rozhodnutí „Dlužná částka cla a daně z přidané hodnoty činí 156 499 Kč.“ nahradil textem „Zástava je zajišťována z důvodu na ní váznoucího celního dluhu, vyměřeného platebním výměrem č. j. 2023/05-2163-01, č. W2163115-00037-9 ze dne 13. 4. 2005, panu Václavu Motlovi, bytem Malý Beranov 7, 586 01 Jihlava, podnikajícímu pod obchodním jménem Václav Motl – VESAMA, IČ 18196349, DIČ CZ6502140579 (dále jen „dlužník“). V okamžiku vydání platebního výměru se celní dluh sestával z cla ve výši 82 815 Kč a daně z přidané hodnoty ve výši 130 684 Kč. Na cla uhradil dlužník ve splátkách 9500 Kč dne 28. 2. 2007, 9500 Kč dne 2. 4. 2007, 19 000 Kč dne 31. 5. 2007, 19 000 Kč dne 30. 8. 2007 (tzn. celkem 57 000 Kč). Ke dni vydání rozhodnutí o zajištění zástavního práva činila celková výše zajišťovaného celního dluhu 156 499 Kč, z toho clo činilo 25 815 Kč a daň z přidané hodnoty 130 684 Kč. Dne 15. 11. 2011 byla zástava prodána ve veřejné dražbě, přičemž z výtěžku bylo na úhradu cla použito 25 815 Kč a na úhradu daně z přidané hodnoty 47 097 Kč. Aktuální výše celního dluhu, vyměřeného platebním výměrem č. W2163115-00037-9, skládajícího se z daně z přidané hodnoty, činí 83 587 Kč. K celnímu dluhu se váže příslušenství, skládající se z nákladů exekučního řízení, penále a úroku z prodlení, přičemž toto příslušenství nebylo zajištěno zástavním právem. Náklady exekučního řízení činí 3 849,32 Kč (z původní částky nákladů exekučního řízení 4268 Kč bylo dne 13. 1. 2006 částečně vymoženo 418,68 Kč). Penále a úrok z prodlení z neuhrazeného celního dluhu za období 29. 4. 2005 – 18. 1. 2013 činí 121 036 Kč.“ V odůvodnění rozhodnutí stěžovatel konstatoval, že v průběhu projednávání žaloby před správním soudem byla zástava vydražena ve veřejné dražbě, přičemž vydražitelem se stal žalobce. Ten uhradil cenu dosaženou vydražením ve výši 84 000 Kč, z níž byly uhrazeny náklady veřejné dražby, a zbývající částka byla použita na částečnou úhradu celního dluhu. Stěžovatel dále uvedl, že v souladu s právním názorem krajského soudu doplnil do výroku napadeného rozhodnutí údaje tak, aby byl dostatečně specifikován zajišťovaný celní dluh. K odvolací námitce žalobce o tom, že neporušil žádná ustanovení celního zákona, na jejichž základě by měl platit celní dluh, protože dlužníkem je dovozce, stěžovatel sdělil, že žalobce nebyl v daném případě dlužníkem celního dluhu, pouze na jeho majetku vázlo celní zástavní právo. Dlužníkem je skutečně pouze dovozce, který splnil kritéria podle § 240 odst. 3 písm. a) celního zákona v relevantním znění. V této věci celní zástavní právo vzniklo ze zákona dne 1. 4. 2004, kdy byla dovezena zástava jako zahraniční zboží (§ 305 odst. 2 celního zákona). Podle § 155 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“), zástavním právem může být zajištěna i pohledávka, která má v budoucnu teprve vzniknout, anebo pohledávka, jejíž

pokračování

vznik je závislý na splnění podmínky; takto je celním zástavním právem zajištěn celní dluh, který má teprve vzniknout. Podle § 305 odst. 3 celního zákona mohou celní orgány zajistit zástavu do doby, než bude celní dluh splněn nebo zajištěn v plné výši, a to bez ohledu na práva třetích osob. Stěžovatel dále konstatoval, že celní orgány mají právo zajistit zástavu před okamžikem vyměření celního dluhu i po něm. Stěžovatel mimo jiné konstatoval, že prodejem zástavy ve veřejné dražbě zaniklo předmětné zástavní právo v souladu s § 58 odst. 1 zákona o veřejných dražbách. K další z odvolacích námitek žalobce, podle které celní zástavní právo slouží pouze k zajištění pohledávky splatné v budoucnosti, a proto nemůže být zajištěn existující celní dluh, stěžovatel uvedl, že celní zástavní právo lze realizovat po celou dobu existence celního dluhu. Není pravdou, že zaniká vyměření celního dluhu, jak se domnívá žalobce. Stěžovatel vypořádal rovněž ostatní odvolací námitky žalobce, jejichž rekapitulace však není pro řízení o nyní projednávané kasační stížnosti nezbytná.

Žalobce podal dne 17. 5. 2013 žalobu u krajského soudu, ve které především namítal nezákonnost prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí stěžovatele, která neměla být vydána v souladu s § 305 celního zákona a v konečném důsledku měla porušit vlastnické právo žalobce. Žalobce mimo jiné namítal, že stěžovatel nemohl svým rozhodnutím ze dne 18. 3. 2013 měnit prvostupňové rozhodnutí o zajištění zástavy, neboť celní zástavní právo zaniklo ke dni 15. 11. 2011, kdy byla zástava vydražena ve veřejné dražbě.

Krajský soud rozsudkem ze dne 23. 6. 2015, č. j. 31 Af 45/2013 - 92, rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že již dříve v této věci zrušil rozhodnutí Celního ředitelství Brno jako odvolacího orgánu pro nedostatečnou specifikaci celního dluhu v prvostupňovém rozhodnutí, což bylo napraveno. Touto vadou však nyní rozhodnutí stěžovatele netrpí. Krajský soud odkázal na § 305 celního zákona, § 58 zákona o veřejných dražbách a jako stěžejní vyhodnotil námitku žalobce, podle které celní zástavní právo k zástavě zaniklo v důsledku vydražení ve veřejné dražbě. K této námitce uvedl, že se opírá o skutečnosti, které nastaly až v průběhu řízení před krajským soudem, které vedlo k vydání prvního (zrušujícího) rozsudku ve věci; tato námitka proto nebyla a ani nemohla být vznesena v odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí celního úřadu. V napadeném rozhodnutí pak stěžovatel pouze uvádí, že na zástavě vázlo celní zástavní právo, které mohlo ve smyslu § 305 odst. 4 celního zákona zaniknout se zánikem pohledávky, zánikem zástavy nebo zajištěním celního dluhu, přičemž ani jedna z těchto skutečností nenastala. Dále stěžovatel výslovně uvádí následující „[v]lastník či držitel zástavy se mohl domoci zrušení zajištění zástavy tím, že by zbývajících částku celního dluhu za dlužníka uhradil, či zajistil. Prodejem zástavy ve veřejné dražbě zaniklo předmětné zástavní právo v souladu s ustanovením § 58 zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách, ve znění pozdějších předpisů“. Podle názoru krajského soudu ovšem z tohoto závěru stěžovatele nelze seznat, jaký význam má tato jeho argumentace k výroku napadeného rozhodnutí, který vychází z toho, že na základě provedené nedobrovolné dražby byl celní dluh částečně uhrazen částkou 25 815 Kč, nicméně stále trvá ve výši 83 587 Kč. Stěžovatel ve výroku napadeného rozhodnutí podle krajského soudu vychází zjevně z právního názoru, že mohl v důsledku zbývajících dosud neuhrazeného celního dluhu zajistit předmět zástavy i poté, co byla zástava vydražena v nedobrovolné dražbě. Naproti tomu citovaná pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí svědčí o tom, že stěžovatel vycházel z předpokladu, že v důsledku vydražení předmětu zástavy zástavní právo zaniklo ve smyslu

§ 58 zákona o veřejných dražbách. Krajský soud proto dovodil, že napadené rozhodnutí je postaveno na logickém rozporu mezi výrokem a premisami, o něž se opírá; odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k jeho výroku proto není v tomto rozsahu srozumitelné a přezkoumatelné. Krajský soud dále z relevantní právní úpravy dovodil, že pokud by platil názor stěžovatele, že celní zástavní právo k zástavě *ex lege* zřízené dne 1. 4. 2004 zaniklo vydražením předmětu zástavy ve veřejné dražbě, pak by nebylo možno ke dni 18. 3. 2013 rozhodnout o dalším zajištění zástavy, jakkoliv celní dluh i nadále trval. Pokud totiž celní zástavní právo k určitému okamžiku ze zákona zaniklo v důsledku své realizace ve veřejné dražbě, pak nelze připustit, aby je bylo možno k pozdějšímu okamžiku platně zajistit. Krajský soud nesouhlasil s názorem stěžovatele, že předmětem odvolacího řízení je přezkoumání zákonnosti prvostupňového rozhodnutí podle právního stavu v okamžiku jeho vydání, přičemž následný zánik zajišťovaného zákonného zástavního práva je z hlediska odvolacího orgánu irelevantní. Krajský soud poukázal na § 116 odst. 2 daňového řádu, podle kterého v odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Kromě toho ovšem musí odvolací orgán brát v potaz i nad rámec dispozice dané odvoláním takové skutečnosti, které zjistí v souvislosti s posuzováním důvodů uvedených v odvolání a které mohou mít vliv na rozhodnutí ve věci samé. V této souvislosti krajský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2009, č. j. 7 Afs 36/2008 - 134, a ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74. Krajský soud dále uvedl, že zjistil, že ve správním spise nejsou žádné podklady osvědčující, že zástava byla dne 15. 11. 2011 vydražena ve veřejné dražbě, a proto rozhodnutí stěžovatele trpí také vadou řízení, která spočívá v nedostatečné opoře ve spisovém materiálu pro zjištěný skutkový stav věci ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

I. Podstatný obsah kasační stížnosti

Stěžovatel napadá rozsudek městského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítá, že mu není zřejmé, jak krajský soud dospěl k závěru, že se domnívá, že zástava mohla být znovu zajištěna. V rozhodnutí je podrobně popsána výše celního dluhu, stejně jako způsob, kterým byl z výtěžku prodeje zástavy ve veřejné dražbě částečně uhrazen celní dluh. Část celního dluhu stále trvá bez ohledu na zánik zástavního práva, tedy aniž by je celní orgán mohl vymáhat po žalobci. Aktuální výši celního dluhu včetně příslušenství stěžovatel v napadeném rozhodnutí uvedl, neboť byl vázán právním názorem krajského soudu vysloveným v rozsudku ze dne 12. 12. 2012, č. j. 31 Af 28/2011 - 88 (nikoliv proto, že by jeho úhradu požadoval po žalobci). Zástava byla zajištěna od roku 2009, kdy bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, do roku 2011, ve kterém zajištění zaniklo v důsledku prodeje zástavy ve veřejné dražbě. Napadené rozhodnutí pouze napravlují vady výroku rozhodnutí, „neoživuje“ ovšem účinky prvostupňového rozhodnutí o zajištění zástavy, které bylo konzumováno zánikem zástavního práva.

Krajský soud v napadeném rozsudku nesděluje srozumitelně svůj názor, jak by měl stěžovatel po zrušení svého rozhodnutí v dalším řízení pokračovat, tedy

pokračování

zda by měl odvolací řízení zastavit podle § 106 odst. 1 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), anebo prvostupňové rozhodnutí zrušit a řízení zastavit podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu, případně jakým způsobem by měl být výrok napadeného rozhodnutí změněn dle § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Podle stěžovatele je i přes zánik zástavního práva zapotřebí o řádně podaném opravném prostředku meritorně rozhodnout. Pokud by došlo k zastavení řízení, protože se stalo bezpředmětným, jednalo by se o odepření spravedlnosti. Stejně tak vydražení zástavy není dostatečným důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí. Pokud prvostupňové rozhodnutí trpělo vadami, měl by je odvolací orgán napravit bez ohledu na to, že právní účinky prvostupňového rozhodnutí již pominuly.

Stěžovatel označil za nepodložené tvrzení krajského soudu, že ve správním spise nejsou žádné doklady, které se vztahují k prodeji zástavy ve veřejné dražbě. K tomu poukázal na kompletní elektronický spis sp. zn. 374/2013-900000-304.1, který krajskému soudu zaslal a jehož obsahem je mj. úřední záznam, č. j. 2420-2/2013-630000-12, a jeho následující přílohy: potvrzení o nabytí předmětu dražby a doklad o úhradě ceny dosažené vydražením, protokol o provedené nedobrovolné dražbě, výpis z bankovního účtu dražitele u UniCredit Bank, faktura č. 20111326 a výpis z účtu z programu ECDC. Tyto listiny osvědčují, že zástava byla prodána ve veřejné dražbě dne 15. 11. 2011, stejně jako úhradu vydražené ceny.

Závěrem stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2014, č. j. 2 Afs 70/2012 - 50 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), ve kterém soud řešil obdobný případ týkající se celního zástavního práva, přičemž závěry v něm učiněné jsou aplikovatelné i na posouzení zákonnosti postupu celních orgánů v nyní posuzované věci.

Stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalobce

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje napadený rozsudek za věcně správný. Změnou prvostupňového rozhodnutí provedenou rozhodnutím stěžovatele došlo k zajištění zástavy až do doby, kdy bude celní dluh splněn v plné výši, přičemž celní dluh byl vydražením zástavy splněn pouze částečně. Podle žalobce byl stěžovatel přesvědčen, že v důsledku zbývajícího, dosud neuhrazeného dluhu, může zajistit zástavu i poté, co byla zástava vydražena v nedobrovolné dražbě. K uvedenému závěru lze dospět právě z výroku rozhodnutí stěžovatele. Stěžovatel neměl podle žalobce nové rozhodnutí o odvolání vydávat.

Žalobce konstatoval, že pokud by se nebránil žalobou u krajského soudu, pak by jistě došlo k opětovnému prodeji zástavy, protože rozhodnutí stěžovatele k tomu opravňovalo. Nikde v něm není uvedeno, že toto rozhodnutí pouze napravuje vady výroku a neoživuje účinky prvostupňového rozhodnutí. V rozhodnutí stěžovatele je argumentováno, že celní orgán je oprávněn prodat zástavu, která je majetkem žalobce,

k úhradě celního dluhu, a dále že zástavní právo vázne na věci až do úhrady pohledávky. Uvedené přitom nekoresponduje s tím, co stěžovatel uvádí v kasační stížnosti.

Podle žalobce nebylo rozhodnutí stěžovatele spravedlivé, neboť je tím vlastníkovu vyhrožováno novým prodejem zástavy, protože dosud není zcela uhrazen celní dluh. Žalobce naopak přisvědčuje krajskému soudu, že na základě zásadní skutečnosti, jakou je vydražení zástavy, lze zrušit nesprávné prvostupňové rozhodnutí, neboť po zániku zástavy zcela pozbylo smyslu a významu.

Žalobce Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejdříve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a za stěžovatele jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se musel nejprve zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z důvodu namítané nesrozumitelnosti právního názoru krajského soudu, kterým měl být stěžovatel vázán. Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře několikrát. Například v rozsudku ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009 - 132, zdejší soud konstatoval, že nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je takové soudní rozhodnutí, z něhož nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí vázán, a tedy jak má v dalším řízení postupovat. V rozsudku ze dne 16. 4. 2015, č. j. 5 Ads 154/2015 - 25, Nejvyšší správní soud poznamenal, že při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nesrozumitelnost je na místě zdrženlivost, lze-li právní názor krajského soudu z jeho rozsudku seznat. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nelze z povahy věci podrobit meritornímu přezkumu, a není tedy ani možné polemizovat s právními závěry v něm učiněnými. Pokud však je možné dovodit, v čem spočívá nesprávnost posouzení krajského soudu a vyvodit z toho důsledky pro správní orgán, jenž je při novém rozhodování vázán právním názorem krajského soudu, je na místě právě výše zmíněná zdrženlivost.

Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné pro rozpor mezi jeho výrokem a odůvodněním. Své závěry přitom krajský soud v tomto směru

pokračování

řádně zdůvodnil, je zřejmé, jakými úvahami se řídil a o jaké skutečnosti své závěry opřel. Dále krajský soud posoudil napadené rozhodnutí stěžovatele jako nezákonné proto, že podle jeho názoru nelze znovu rozhodnout o zajištění zástavy poté, co zástava zanikla. Podle krajského soudu není jeho úkolem, aby domýšlel či konstruktivně odstraňoval zásadní procesní a argumentační pochybení stěžovatele, a proto rozhodnutí stěžovatele zrušil z důvodu vad podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Jakým způsobem by stěžovatel měl v návaznosti na zrušení napadeného správního rozhodnutí postupovat, krajský soud výslovně neuvedl. V odůvodnění rozsudku však krajský soud vyslovil názor, že pokud celní zástavní právo zanikne před vydáním rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zajištění zástavy, pak není možné rozhodnout o dalším zajištění zástavy, jakkoliv celní dluh i nadále trvá. Dále krajský soud uvedl, že pokud celní zástavní právo zaniklo, není racionálně možno připustit, že by je bylo možno k pozdějšímu okamžiku platně zajistit; odvolací orgán přitom musí brát v potaz i takové skutečnosti, které zjistí v souvislosti s posuzováním důvodů uvedených v odvolání, a jež mohou mít vliv na rozhodnutí ve věci samé. Jakkoliv lze právní posouzení věci formulovat podrobněji a především zřetelněji, nelze učinit závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Z uvedeného totiž vyplývá, že krajský soud vyslovil, z jakých důvodů přistoupil ke zrušení předchozího správního rozhodnutí a čím by se měl stěžovatel v dalším řízení řídit, přičemž je možné dovodit, že výrok napadeného rozsudku by byl stejný i při podrobnějším odůvodnění. Z napadeného rozsudku lze tak rovněž implicitně dovodit, že krajský soud dospěl k názoru o odpadnutí předmětu řízení, což by mohlo představovat důvod pro jeho zastavení [§ 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu]. Rozsudek krajského soudu proto netrpí vadou spočívající v nesrozumitelnosti, a ani řízení před soudem nebylo zatíženo vadou, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Uvedeným však Nejvyšší správní soud nikterak nepředjímá správnost závěrů učiněných krajským soudem (viz níže).

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem. Zásadní otázkou v nyní projednávané věci je zejména posouzení, zda má odvolací celní orgán vydat meritorní rozhodnutí o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o zajištění zástavy tehdy, došlo-li v mezidobí (tj. od okamžiku podání odvolání do vydání rozhodnutí o odvolání) k realizaci celního zástavního práva tím, že zástava byla prodána ve veřejné dražbě [§ 116 odst. 1 písm. a) nebo c) daňového řádu; ve smyslu § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona postupují celní orgány v řízení o zajištění zástavy podle daňového řádu], anebo zda jsou v takovém případě dány důvody pro zastavení řízení pro odpadnutí jeho předmětu [§ 106 písm. f) daňového řádu].

Podle § 305 odst. 1 celního zákona slouží celní zástavní právo k zajištění pohledávky pro případ, že celní dluh, který jí odpovídá, nebude řádně a včas splněn s tím, že v tomto případě lze dosáhnout uspokojení ze zástavy. Celní dluh přitom představuje povinnost dlužníka (zde dovozce zboží) zaplatit clo, daně a poplatky při dovozu nebo vývozu; výše těchto povinností, která musí být splněna, odpovídá částce vyměřeného cla a daní. Jedná se vždy o skutečnou daňovou povinnost, která měla být a byla následně po právu vyměřena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 1 Afs 117/2004 - 50).

Podle § 305 odst. 2 celního zákona je zástavou dovážené zboží, které není zbožím pocházejícím z Evropských společenství. Celní zástavní právo vzniká *ex lege* v okamžiku vstupu zástavy na území Evropské unie. K jeho vzniku a trvání není třeba žádné rozhodnutí celního či jiného orgánu; pokud celní úřad v rámci některého ze svých správních rozhodnutí (typicky o zajištění zástavy) oznámí zřízení celního zástavního práva k dovezenému zboží, jedná se pouze o informativní sdělení, nikoliv o rozhodnutí o zřízení zástavního práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 1 Afs 77/2008 - 43).

Podle § 305 odst. 3 celního zákona mohou celní orgány zástavu do doby, než bude celní dluh splněn nebo zajištěn v plné výši, zajistit, a to bez ohledu na práva třetích osob. Za zajištění zástavy se považuje rovněž rozhodnutí celního orgánu, kterým uloží osobě, která zástavu drží, že ji nesmí používat, prodávat nebo s ní jiným způsobem nakládat. O zajištění zástavy rozhoduje celní orgán správním rozhodnutím, proti němuž je přípustné odvolání (§ 109 a násl. daňového řádu), a které je přezkoumatelné podle § 65 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud považuje v první řadě za nezbytné objasnit pojmy „celní zástavní právo“ a „zajištění zástavy“. Prvotním východiskem pro objasnění smyslu a účelu právní normy je jazykový výklad, k dovození její skutečné podstaty však slouží řada dalších postupů, např. logický a systematický výklad, výklad *e ratione legis* atp. (srov. nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, publ. pod N 163/9 SbNU 399; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.nalus.usoud.cz).

Celní zástavní právo je prostředkem, jenž výrazným způsobem zvyšuje vymahatelnost celního dluhu pro případ, že celní dlužník nesplní řádně a včas celní dluh při dovozu zahraničního zboží na území Evropské unie. Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že celní zástavní právo vychází z koncepce zástavního práva, která je obsažena v občanském zákoníku, který je základním předpisem soukromého práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2014, č. j. 2 Afs 70/2012 - 50). Jedná se tak svou povahou o typický institut sloužící k zajištění pohledávky, zde celního dluhu, pro případ jejího nesplnění.

Pro realizaci celní zástavy se poté podle § 305 odst. 5 celního zákona obdobně použije § 313 odst. 1 celního zákona, podle kterého celní úřad může prodat zboží zajištěné podle § 309 odst. 1 celního zákona, u něhož nebylo vysloveno propadnutí zboží, nebo které nebylo zabráno, na úhradu pokuty, uložené za správní delikt, jestliže pokuta není uhrazena do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž byla uložena. Celní úřad tedy může zástavu prodat, jestliže nebyl celní dluh řádně a včas splněn. Podle § 314 odst. 1 celního zákona celní úřad prodá zboží zpravidla v dražbě. Přitom postupuje podle zákona o veřejných dražbách.

Lze tedy shrnout, že pohledávka, které odpovídá celní dluh, je zajištěna *ex lege* celním zástavním právem (§ 305 odst. 1 celního zákona). Zajištěním zástavy pak celní orgán ve smyslu § 305 odst. 3 věta druhá celního zákona omezuje vlastníka či držitele zástavy v dispozici uložením povinnosti ji nepoužívat, neprodat nebo jinak s ní nakládat, přičemž jde již o úkon směřující k samotné realizaci celního zástavního práva, tedy k prodeji zástavy. Nejde proto o rozhodnutí, které by směřovalo k „dalšímu“ zajištění

pokračování

pohledávky, které odpovídá celní dluh, ale ve skutečnosti o rozhodnutí směřující k zajištění možnosti realizace (prodeje) zástavy. Uložení uvedených povinností se tedy svojí povahou blíží tzv. inhibitoriu [srov. např. § 44a zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně některých zákonů]. V případě rozhodnutí o zajištění zástavy tak nejde o „zajištění“ v běžně chápaném slova smyslu (tj. zajištění pohledávky), ale o úkon zajišťující samotnou realizaci celního zástavního práva, tj. prodej zástavy.

Podle § 58 odst. 1 zákona o veřejných dražbách ve spojení s § 170 odst. 1 písm. g) obč. zák., zástavní právo zajišťující přihlášenou pohledávku, které je z hlediska svého vzniku nejstarší, jakož i všechna zástavní práva z hlediska svého vzniku mladší, přechodem vlastnictví k předmětu dražby zanikají. Nejvyšší správní soud již dříve ve svém rozsudku ze dne 29. 5. 2008, č. j. 1 Afs 77/2008 - 43, konstatoval, že „[z]ánik zajištění [zástavy] není v celním zákoně výslovně upraven, pouze z akcesorického charakteru zajištění zástavy k existenci samotného celního zástavního práva lze dovozovat, že zajištění zástavy zanikne vždy, když zanikne i zástavní právo“ (závěry učiněné v tomto rozsudku byly částečně překonány, a sice v otázce povahy zajišťovacího příkazu podle § 71 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků; citovaná část je však i nadále aplikovatelná - pozn. NSS).

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že celní zástavní právo k předmětu zástavy zaniklo ke dni 15. 11. 2011, kdy byl předmět zástavy prodán ve veřejné dražbě. Vlastnictví opětovně nabyl žalobce jako vydražitel. K tomuto dni proto zaniklo rovněž zajištění zástavy, o čemž mezi účastníky ostatně ani není sporu. Zbývá tedy posoudit, jak měl stěžovatel s ohledem na tuto okolnost rozhodnout o odvolání žalobce, přičemž stěžovatel zastává názor, že je v daném případě namístě, aby bylo vydáno meritorní rozhodnutí podle § 116 odst. 1 daňového řádu. Oproti tomu stojí názor, že řízení se v důsledku prodeje zástavy stalo bezpředmětným.

K bezpředmětnosti řízení vedeného podle daňového řádu se již v právně podobné věci Nejvyšší správní soud vyslovil (viz níže), ačkoliv tak učinil ve vztahu k zajišťovacímu příkazu podle § 167 daňového řádu, který se svou povahou liší od zajištění zástavy podle § 305 odst. 3 celního zákona. Jeho účelem je totiž zajištění dosud nesplatné nebo nestanovené daně, která bude v následném řízení stanovena platebním výměrem, je-li důvodná obava, že daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. V takovém případě může správce daně zajišťovacím příkazem daňovému subjektu uložit, aby uhradil v příkazu uvedenou částku (§ 167 odst. 1 a 2 daňového řádu). Úpravou zajištění zástavy v celním zákoně se zákonodárce odchýlil od úpravy zajišťovacího příkazu, čímž zdůraznil specifika celního řízení (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 1 Afs 77/2008 - 43). K zajištění zástavy totiž dochází za účelem realizace zástavního práva, které vzniklo *ex lege* v okamžiku vstupu zástavy na území Evropské unie. Jak správně podotkl stěžovatel, celním zástavním právem se zajišťuje celní dluh, který má teprve vzniknout, přičemž celní orgány mají právo zajistit zástavu před okamžikem vyměření celního dluhu i po něm. Až do okamžiku vyměření celního dluhu samozřejmě nelze celní zástavní právo realizovat. K tomu lze přistoupit až prvního dne prodlení s plněním pohledávky (srov. § 165 odst. 1 obč. zák.), a to až do okamžiku např. zániku zástavního práva.

Určité aspekty zajišťovacího příkazu a rozhodnutí celního orgánu o zajištění zástavy jsou však totožné. Podobnosti lze seznat například v důsledcích zániku účinnosti zajišťovacího příkazu a zániku účinků zástavního práva a s tím spojeného zajištění zástavy. V takovém případě *de facto* odpadá hlavní důvod, proč byly zajišťovací příkaz nebo rozhodnutí o zajištění zástavy vydány, což by mohlo vést k úvaze o odpadnutí předmětu řízení, a tedy důvodu k jeho zastavení podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu. V rozsudku ze dne 9. 4. 2014, č. j. 6 As 38/2014 - 14, Nejvyšší správní soud vyslovil následující: *„Za bezpředmětné je třeba považovat takové řízení, ve kterém již není o čem rozhodovat, neboť absentuje předmět řízení - a jakýkoliv další procesní postup by k ničemu nevedl. Zákonná úprava ust. § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu tak odpovídá předchozí úpravě v ust. § 27 odst. 1 písm. g) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), která užívala pojmu „odpadl důvod řízení“. Případů, kdy může dojít k odpadnutí důvodu řízení, je celá řada [...]. Aby však bylo v těchto případech možné zastavit řízení, musí být bezpředmětnost dalšího řízení naprostá; nepostačuje pouze částečné odpadnutí důvodu řízení. Pokud například dojde k zaplacení daňového nedoplatku z jiných prostředků, než které jsou předmětem daňové exekuce, nebo jinou osobou ve prospěch daňového dlužníka, musí se jednat o zaplacení celého nedoplatku, aby bylo možné řízení zastavit. Ve vztahu k posuzované věci to znamená, že je třeba se zabývat otázkou předmětu řízení o odvolání proti zajišťovacímu příkazu, neboť pouze pokud by již další vedení tohoto řízení bylo zcela nadbytečné, lze považovat rozhodnutí stěžovatele o zastavení řízení za správné.“*

Také v nyní projednávané věci platí, že pouze v případě, že je řízení o odvolání proti rozhodnutí o zajištění zástavy zcela nadbytečné, je na místě, aby odvolací orgán řízení zastavil pro bezpředmětnost podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu. Jestliže však existuje důvod, pro který má rozhodnutí o odvolání význam, nelze takto postupovat. Tímto důvodem může rovněž být zachování práva vlastníka či držitele zástavy na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím celního orgánu o zajištění zástavy. Toto právo je zakotveno v čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, a dále v § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), podle něž platí, že nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Lze tedy konstatovat, že realizací zástavního práva prodejem zástavy ve veřejné dražbě dochází k zániku zástavního práva, a tedy (s ohledem na akcesorickou povahu) také k zániku zajištění zástavy. Uvedené však bez dalšího neznamená, že se stalo bezpředmětným také řízení o odvolání proti rozhodnutí o zajištění zástavy. To může mít význam zejména s ohledem na případnou náhradu škody způsobenou zástavci, a proto nejsou splněna kritéria bezpředmětnosti řízení ve smyslu § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu (viz výše). Naopak je žádoucí, aby odvolací celní orgán meritorně rozhodl o tom, zda prvostupňové rozhodnutí bylo zákonné či nikoliv, tedy aby postupoval jedním ze způsobů podle § 116 odst. 1 daňového řádu. Opačný závěr by ve svém důsledku mohl vést k odepření spravedlnosti, neboť by zástavci znemožňoval ochranu jeho veřejných

pokračování

subjektivních práv, zejména pak uplatňování náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím celního orgánu.

Nejvyšší správní soud proto přisvědčil stěžovateli, že měl o odvolání žalobce meritorně rozhodnout, neboť pokud by prvostupňové rozhodnutí trpělo vadami, bylo na místě je napravit, bez ohledu na to, zda účinky prvostupňového rozhodnutí již pominuly.

Stěžovatel v odůvodnění rozhodnutí výslovně uvedl, že zástava byla vydražena ve veřejné dražbě, přičemž vydražitelem se stal žalobce, a dále že prodejem zástavy ve veřejné dražbě zaniklo předmětné zástavní právo v souladu s § 58 odst. 1 zákona o veřejných dražbách. Konstatoval-li stěžovatel ve výroku napadeného rozhodnutí, že zástava byla prodána ve veřejné dražbě, tj. uvedl skutečnost, na základě níž zástavní právo (a tím i zajištění) zaniká, dal touto formulací zřetelně najevo, že zajištění zástavy již netrvá a v důsledku toho nelze ani dospět k závěru, že by napadeným rozhodnutím zajišťoval zástavu znovu, popř. by „oživoval“ účinky zástavy; stěžovatel pouze rozhodl o odvolání žalobce. Další část výroku napadeného rozhodnutí, v níž stěžovatel popsal výši celního dluhu a jeho příslušenství po prodeji zástavy (zániku zástavního práva a zajištění) pak má pouze informační charakter a nezakládá žalobci žádné povinnosti. Stěžovatel ostatně také v odůvodnění napadeného rozhodnutí po konstatování, že na zástavě „[v]ázlo celní zástavní právo, které mohlo dle ust. § 305 odst. 4 celního zákona zaniknout zánikem pohledávky, zánikem zástavy, nebo zajištěním celního dluhu. Ani jedna z těchto právních skutečností nenastala. Celní zástavní právo působilo vůči všem budoucím vlastníkům či držitelům zástavy. Vlastník či držitel zástavy se mohl domoci zrušení zajištění zástavy tím, že by zbývajících částku celního dluhu za dlužníka uhradil, či zajistil.“ Uvedené se přitom, jak plyne z kontextu rozhodnutí stěžovatele, vztahuje k okamžiku vzniku a trvání zástavy, přičemž v následující větě stěžovatel výslovně v souladu s výrokem rozhodnutí konstatuje, že prodejem zástavy ve veřejné dražbě předmětné zástavní právo zaniklo. Stěžovatel rovněž v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že v souladu s názorem krajského soudu, který byl vyjádřen v rozsudku ze dne 12. 12. 2012, č. j. 31 Af 28/2011 - 88, doplnil do výroku prvostupňového rozhodnutí údaje specifikující zajišťovaný celní dluh. Nelze tedy souhlasit s žalobcem, že by z napadeného rozhodnutí nebylo zřejmé, že rozhodnutí pouze napravuje vady výroku v souladu s názorem vysloveným krajským soudem v „prvním“ zrušujícím rozsudku. Z uvedeného rovněž plyne, že není správný závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí stěžovatele, neboť výrok jeho rozhodnutí je v souladu s jeho odůvodněním.

V této souvislosti je ovšem třeba s ohledem na již uvedené zdůraznit, že v případě nezákonného prvostupňového rozhodnutí by pro žalobce mohlo mít rozhodnutí o jeho odvolání věcný význam, neboť by mohlo být (v případě zrušení prvostupňového rozhodnutí pro nezákonnost) titulem pro případné uplatnění náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím celního orgánu. Nelze proto ani přisvědčit žalobci v názoru, že napadené rozhodnutí stěžovatele postrádá smysl a význam, přičemž by jím mělo být žalobci „vyhrožováno“ novým prodejem zástavy.

Existuje celá řada správních řízení, která se mohou dotýkat veřejných subjektivních práv osob a mohou mít význam pro náhradu škody; v těchto případech je na místě, aby správní orgány meritorně rozhodly (srov. např. § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb.,

správní řád, podle kterého jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků). V této souvislosti lze i přes rozdíl mezi zajišťovacím příkazem a rozhodnutím o zajištění zástavy přiměřeně odkázat také na závěry již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2014, č. j. 6 As 38/2014 - 14, v němž zdejší soud z obdobných důvodů konstatoval následující: „*V posuzované věci došlo v důsledku vyměření daně k zániku účinnosti zajišťovacího příkazu, neboť zanikl účel, pro který byl zajišťovací příkaz vydán. Zajišťovací příkaz se stal bezpředmětným, ale z toho ještě nevyplývá, že se stalo bezpředmětným i řízení o odvolání proti zajišťovacímu příkazu, jak jej posoudil stěžovatel.*“

K odkazu stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2014, č. j. 2 Afs 70/2012 - 50, Nejvyšší správní soud uvádí, že se v něm zabýval věcí, jež má skutkově a právně obdobný základ. Nicméně důsledky zániku zajištění zástavy pro rozhodování v odvolacím řízení, které je podstatou nyní projednávané věci, se zdejší soud v uvedeném rozsudku nezabýval, a proto nebylo možné posoudit postup stěžovatele pouze s odkazem na závěry učiněné v tomto rozhodnutí.

Již s ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud dále přisvědčuje stěžovateli také v tom, že není správné tvrzení krajského soudu, podle kterého nebyly obsahem správního spisu žádné podklady o prodeji zástavy ve veřejné dražbě. Stěžovatel předložil správní spis, jehož obsahem byl mj. CD-ROM disk, nadepsaný jako „*Podání č. j. 33020-3/2013-900000-304.1, spis sp. zn. 374/2013-900000-304.1*“. Na tomto disku se nachází část správního spisu v elektronické podobě, jež se týká odvolacího řízení vedeného stěžovatelem po zrušení rozhodnutí Celní ředitelství Brno rozsudkem krajského soudu ze dne 12. 12. 2012, č. j. 31 Af 28/2011 - 88. Součástí elektronického spisu je Záznam Celního úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 18. 1. 2013, č. j. 2420-2/2013-630000-12. V něm celní úřad sdělil stěžovateli na jeho žádost tehdy aktuální výši celního dluhu, a zároveň konstatoval, že společnost PROKONZULTA a.s. převedla dne 21. 11. 2011 na účet celního úřadu částku 84 000 Kč. K tomu byly přiloženy, mimo jiné, následující dokumenty:

- Protokol o provedené nedobrovolné dražbě podle zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách, ze dne 15. 11. 2011, podle nějž byl dražen předmět zástavy, dražebníkem byla společnost PROKONZULTA, a.s. (dále jen „dražebník“), navrhovatelem stěžovatel, vlastníkem zástavy žalobce, dlužníkem Václav Motl, podnikající pod firmou Václav Motl - VESAMA, IČ: 18196349, a vydražitelem žalobce;
- Potvrzení o nabytí vlastnictví předmětu dražby a doklad o úhradě ceny dosažené vydražením ze dne 15. 11. 2011, kde je jako vydražitel uveden žalobce, a to za cenu dosaženou vydražením 84 000 Kč;
- výpisy z programu ECDC - Výpis z bankovního účtu a detail variabilního symbolu dokládající, že dražebník převedl stěžovateli částku 84 000 Kč;
- výpis z UniCredit Bank ze dne 20. 11. 2011 o odeslání transakce - tuzemské platby ve výši 84 000 Kč do banky; a

pokračování

- daňový doklad č. 20111326 vystavený dražebníkem stěžovateli, kterým dražebník fakturuje stěžovateli náklady provedené veřejné dražby předmětu zástavy.

Krajský soud tedy rovněž pochybil, pokud shledal, že řízení u stěžovatele trpělo vadou spočívající v nedostatečné opoře ve spisovém materiálu pro zjištěný skutkový stav ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Pochybení pravděpodobně vzniklo tím, že krajský soud se seznámil s tištěným obsahem správního spisu, avšak přehlédl CD-ROM disk, na němž se předmětné podklady nacházejí. Nejvyšší správní soud tak shledal důvodnou také další z kasačních námitek stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. V dalším řízení proto krajský soud zohlední výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu týkající se zajištění zástavy a rovněž přihlédne k veškerému obsahu správního spisu, včetně jeho části přiložené v elektronické podobě.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. v novém rozhodnutí ve věci krajský soud.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu